

поли нѣкво крило. Стреснахъ се, ослушахъ се. А-у-у... А-у-у... Малки деца плачатъ... Навитѣ искатъ да влѣзятъ да взематъ невѣстата ни! Изабелъ и тя отвори очи, такива голѣми, лъщятъ като отледала...

— Мамо — каза — чувашъ ли? Нѣкой пѣе... Латинска пѣсень...

Госпожа Тамара избърса очитѣ си, извърна лице съ дълбока въздишка.

— Така ѣ се е сторило... — пошѣпна баячката — ами ти, какво направи, госпожо?

— Ами — викамъ ѣ азъ — кротувай, синко, то вѣтърътъ вие така и се блѣска... Спи си, азъ съмъ при тебе... И тя заспа. Пъкъ азъ, както съмъ чувала, вземамъ червенъ конецъ, премѣрвамъ я отъ главата до петитѣ, свивамъ конца на сто възли и пращамъ да го закопаятъ въ тугински гробъ.

— Добре си сторила. Ако нощесъ пакъ чуете нѣщо, да ѣ вържете краката на невѣстата. Така нѣма да я отнесатъ... Навитѣ не могатъ после да я върнатъ назадъ и затова не я взиматъ...

— Ще го сторя, бабо Досто. А пъкъ ти направи тамъ каквото знаешъ и ми донеси билкитѣ тозчасъ. Хайде, да влѣзя при нея, че я оставихме сама...

Госпожа Тамара влѣзе при лехусата, а баячката изприпка по тѣсниа коридоръ, спусна се по стълбитѣ. Когато блюстителитѣ ѣ отвориха портата на деспотското жилище, тя едва се сдържа да не извика.

Трима конници препускаха откъмъ стражницата право къмъ нея. Единъ отъ тѣхъ, съ черни като вжгленъ коси, бързо скочи на земята, остави алестия си конь съ отпустнати юзди и се втурна къмъ кѣщи.

Съ разтреперени колѣне баячката се отдрѣпна къмъ стената, снишена въ дълбокъ поклонъ.

Деспотъ Славъ мина край нея безъ да я види, изкачи на два-три скока витата стрѣмна стълба, спрѣ се за мигъ съ тежко облеганата рѣжка върху дръжката на полуотворената врата — за да поеме дѣхъ. Струваше му се, че губи свѣсть.